

Nya Zeelands laglösa, men blevo kuvade av militären, och ledarne fingo skärpta straff. Emellertid utspelades det under 1827 och de närmast efterföljande åren en del romantiska episoder i detta sammanhang. En av dessa, vars närmare detaljer man känner, var *myteriet på briggen »Wellington»*.

I början av 1827 ämnade guvernören i N. S. Wales överföra ett antal straffångar från Sydney till Norfolk-ön. Större delen av dessa voro brottslingar av grövsta slag, som gjort Sydney och trakten däromkring osäker under en lång tid. Sedan de infångats hade de blivit ådömda skärpt straff — förvisning på livstid till den fruktade ön Norfolk (550 nautiska mil N. W. från Nya Zeeland). För ändamålet förhyrde guvernören en i Port Jackson hemmahörande brigg, »Wellington», förd av kapten Kennel. Befälhavaren var en ung man och hade ingen erfarenhet i ett så pass delikat företag som detta var.

Fångarne, till antalet 74 man, kommo ombord slagna i järn, men blevo, sedan de nedförts i lastrummet befriade från sina bojor. Order var dessutom given, att de skulle få röra sig fritt på däck, sedan fartyget kommit några tiotal mil ut från den australiska kusten. Kaptenen följde de givna orderna utan tanke på den fara han därigenom kastade besättning och fartyg i, då fångarnes antal var mer än tre gånger större än besättningens.

Ingenting kunde emellertid anmärkas på fångarnes uppförande under den första veckans vistelse ombord. Tysta och slutna gingo de fritt omkring bland besättningen och deltog ofta hjälpsamt vid segelmanövrer. En skarp iakttagare skulle dock ha lagt märke till, att de ofta gjorde sig ärende att vid sådana tillfällen få hålla till akteröver och att de i smyg spionerade ut lokaliteterna där, varest det rikliga vapenförrådet även förvarades.

En dag fingo de genom en lösmynt matros veta, att kaptenen beräknade få sikte på Norfolk-ön inom två dagar. Detta meddelande gav signalen till ett på förhand planerat